

Лидија Тасић

КОРАЛНИ ГРЕБЕН

Опет је јесен.
Хладна, сива, суморна јесен,
Ветар шамара по образима,
Киша нервозно добује по олуцима.
И ја жмуриим.
Јесен је доба кад чврсто затворим очи
да бих се нагледала пролећа.
Далеко и онда моје је овде и сад.
Познат осећај.
Одсјај благог сунца које се разлива по кожи.
Изветрели мирис пробуђеног цвећа
које вуче ка обали.
Смем ли да зароним у море?
Смем ли да се препустим таласима?
Ту, под привидно мирном површином,
лежи један свет.
Свет који се узбурка кад зароним у њега.
Један свет ког сам заборавила.
Диван и страшан у исто време,
познат и стран, далек и близак.
То је мој свет.
И мој корални гребен потопљен у њему.
Увијен у месечеву пену.
Са сваким откуцајем сата све даљи.
Са сваким трептајем ока све блеђи.
Имун на све боје којима желим да га оживим.
Јер сваки тренутак умире чим се роди,
А једино што живи је његова сен.